

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสาร และเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ นอกจากนี้ภาษายังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชนชาตินั้นๆ ด้วย ภาษาจึงมีความสำคัญมาก ปัจจุบันการสื่อสารมีความสะดวก รวดเร็ว ทำให้รู้สึกว่าโลกเล็กลงและแคบลงไปกว่าเดิมมาก มนุษย์จึงมีความจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกันโดยอาศัยภาษาเป็นสื่อกลางไม่ว่าจะอยู่ในสังคมเดียวกันหรือต่างสังคมกัน (มยุรี สุขวิวัฒน์, 2530 : 55) ทั้งนี้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีการใช้กันมากที่สุด เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เผยแพร่ข่าวสาร เป็นสื่อในการถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมที่จะทำให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศ องค์การสหประชาชาติยังได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในภาษาราชการ 5 ภาษา ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความเข้าใจ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของคนต่างประเทศ ต่างภาษา จากทุกภูมิภาคของโลก (รองเพชร สุจริตกุล, 2530 : 28)

ในปัจจุบันประเทศไทยมีการติดต่อกับชาวต่างประเทศในหลายด้าน ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทต่อสังคมไทยมากยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการดำเนินชีวิตประจำวันและด้านการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาขั้นสูง เพราะตำราทางวิชาการขั้นสูงส่วนมากจัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษจึงสามารถเข้าใจความคิด ทักษะคิด วัฒนธรรมของชนชาติอื่น ๆ ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการด้านต่าง ๆ และความเคลื่อนไหวของโลกทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2531 : 1)

แนวทางการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันเน้นการสื่อสารเป็นหัวใจสำคัญ วิชาภาษาอังกฤษจึงได้รับการปรับเปลี่ยนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมี "สมรรถนะในการสื่อสาร" (Communicative competence) แต่มักมีผู้เข้าใจเข้าใจผิดไปว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง "การพูด" เท่านั้น อันที่จริง "การสื่อสาร" หมายรวมถึง "ทักษะทั้งสี่" (The four skills) อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (ประพาศน์ พงุทธิประภา, 2538 : 53, 55, 64) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าว

แอนน์ ไรมส์ (Ann Raimes, 1983 : 53) ที่ว่า “การเรียนภาษาต่างประเทศเรียนไปเพื่อติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูด เพื่อพูดคุยกับผู้อื่น เพื่ออ่านเรื่องที่ผู้อื่นเขียน และเพื่อเขียนถึงผู้อื่น”

ในบรรดาทักษะทั้งสี่ที่มีความจำเป็นต่อการสื่อสารหรือการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ทักษะการเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่ได้รับการบรรจุไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทั่วโลก (Ann Raimes, 1983 : 3) ทั้งนี้เพราะ การเขียนจะช่วยให้ผู้เรียนนำโครงสร้าง ไวยากรณ์ คำกรณีสำนวน และคำศัพท์ที่ได้เรียนไปมาใช้ และเมื่อนักเรียนเขียน นักเรียนจะมีโอกาสสัมผัสและหาประสบการณ์กับภาษาในระดับที่สูงกว่าการเรียนเพื่อพูด นอกจากนี้เมื่อนักเรียนเขียนนักเรียนจำเป็นต้องเข้าไปมีส่วนร่วมกับภาษาใหม่ เป็นการแสดงความคิดโดยการใช้อักษรสัมผัสทางตามือและสมอง อันเป็นเอกลักษณ์สำคัญต่อการผลักดันให้เกิดการเรียนรู้

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคณะ (2528 : 16-18) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสืบทอดวัฒนธรรม ถ่ายทอดในด้านการสื่อสาร การติดต่อระหว่างบุคคลในสังคม เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ ในการดำรงรักษาความมั่นคงของชาติ มีความสำคัญต่อการศึกษา เป็นเครื่องแสดงอารยธรรมของชาติ ทำให้เกิดวรรณคดี ซึ่งถือเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความมั่งคั่งของสติปัญญา จินตนาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของคนในชาติ

ประพีร์ อุ่นจิตติ (2531 : 2) ได้กล่าวถึงการเขียนว่ามีความสำคัญต่อการเรียนเกือบทุกชนิด เพราะการเรียนต้องอาศัยการจดบันทึกเพื่อรวบรวมข้อมูลด้วยคำจากครู เพื่อเขียนรายงาน เพื่อข้อสิ่งที่ได้ยิน เพื่อเขียนตอบปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นต้น

วัลยา ช้างขวัญยืน (อ้างถึงในปริษา ช้างขวัญยืน 2537 : 203) กล่าวว่า “การเขียนทำให้การบันทึกแม่นยำและถาวรทั้งยังไม่ถูกจำกัดด้วยเวลา และ สถานที่ คือเราสามารถอ่านเวลาใดก็ได้ และส่งไปไกลๆ ได้ แม้จะผ่านยุคสมัยนั้นไปแล้ว ถ้ามีผู้สามารถอ่านได้ ข้อมูลต่างๆ ก็ยังจะนำมาใช้ประโยชน์ได้”

ณรงค์ฤทธิ์ ศักดาณรงค์ (2537 : 57) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการเขียนเพื่อการสื่อสารว่า ในทางสื่อสาร การเขียนถือเป็นหัวใจสำคัญเพราะต้องใช้ในการบันทึกข้อความ ใช้ในการถ่ายทอดข้อความ การจด การจารึก การบันทึก สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่มีบทบาทในการสื่อสารด้วยภาษาเขียนทั้งสิ้น

นอกจากนั้นผลจากการสำรวจถึงทักษะด้านต่าง ๆ ที่บัณฑิตมีความจำเป็นต้องใช้ในการทำงานในหน่วยงานต่าง ๆ ของ กัญจนา สินธวานนท์ และคณะ (2523 : 187) ก็พบว่า ทักษะด้านการเขียนจดหมายติดต่อโต้ตอบภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต้องใช้มากถึงร้อยละ 63.5 ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากขึ้นในการประกอบอาชีพ

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียนนั้น การเขียนนั้นเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อนมากที่สุด เพราะในทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟังและการอ่านนั้น นักเรียนเป็นเพียงผู้รับสาร จึงเป็นเพียงแค่อธิความหรือวิเคราะห์ว่ากำลังได้ยินหรืออ่านข้อความอะไรอยู่ ส่วนทักษะการพูดนั้น นักเรียนสามารถแสดงความคิด ความรู้สึก โดยอาศัยกิริยาท่าทาง และน้ำเสียงประกอบ ตลอดจนสามารถซักถามเพื่อชี้แจงให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถโต้ตอบกันได้ทันที แต่ในการเขียนนั้นนักเรียนจะต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงจึงสามารถเขียนหรือถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกให้ผู้อ่านได้เข้าใจอย่างชัดเจน (สมศรีธรรมสารโสภณ, 2534 : 1)

การที่ผู้เขียนจะเขียนได้ดีนั้นต้องใช้เวลาในการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ดังที่สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2531 : 1) กล่าวว่า "การเขียนทุกๆ ประเภท เป็นทักษะที่ค่อนข้างยากเพราะการเขียนต้องอาศัยทั้งหลักวิชา และศิลปะ ผู้ที่จะเขียนได้ดีจะต้องเป็นผู้มีความคิด ความรู้ในด้านการเขียน และในด้านอื่นๆ ประกอบกัน ต้องเป็นผู้อ่านมาก ฟังมาก และใช้เวลาในการฝึกฝนเป็นระยะเวลาานพอสมควร"

อาจกล่าวได้ว่า การเขียนนั้นเป็นกระบวนการทางความคิดที่สัมพันธ์กับความรู้ทางภาษา โดยผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในการใช้ภาษา การเรียบเรียงถ้อยคำ แล้วนำประสบการณ์และความคิดของตนเองมารวมกันเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ออกมาเป็นภาษาเขียน

จากการวิจัยของไพสันท์ ประเสริฐสังข์ (2526 : 41-42) ที่ทำวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างกับความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย" ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียนเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนส่วนใหญ่มีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อยู่ในระดับอ่อน และมีความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารในระดับอ่อนมาก

นอกจากนี้ โสภิต มงคลศิริเกียรติ (2529 : 51) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษากับความสามารถในการสื่อและรับสารภาษา โดยทักษะมาลาทางตัวอักษร" ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียน สามารถทำนายได้ โดยองค์ประกอบของสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษา ได้แก่ ความรู้ระเบียบวิธีของภาษา ความรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษาในสังคม และตามสถานการณ์ต่าง ๆ ความรู้กฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และความรู้กลวิธีของการสื่อความหมาย

จากงานวิจัยดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่า ความรู้ทางภาษานั้น มีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียนอย่างใกล้ชิด

ไลล์ เอฟ บาคแมน (Lyle F. Bachman, 1990: 671-704) มีความเห็นว่า ความรู้ทางภาษา (Language knowledge) นั้น ควรครอบคลุมองค์ประกอบต่อไปนี้

1. ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา (Organizational knowledge) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมโครงสร้างภาษาที่มีแบบแผน เพื่อใช้ในการสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาของข้อความที่มีการสื่อสาร และเพื่อจัดเรียงประโยคเหล่านั้นเข้าเป็นเรื่องราว ดังนั้นความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษานี้จึงได้แก่ ความรู้สองประเภท คือ ความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ที่จำเป็นต่อการสร้างรูปประโยค (Grammatical knowledge) และความรู้เกี่ยวกับการเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความ (Textual knowledge)

1.1 ความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ (Grammatical knowledge) ความรู้ประเภทนี้ประกอบด้วยความสามารถต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวภาษา (Usage) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์

(Vocabulary) ระบบคำ (Morphology) ระบบโครงสร้าง (Syntax) ระบบเสียง (Phonology) หรือตัวอักษร (Graphology) ความรู้เหล่านี้มีบทบาทในการเลือกใช้คำเพื่อถ่ายทอดความหมาย

1.2 ความรู้เกี่ยวกับการเรียบเรียงประโยค (Textual knowledge) เป็นความรู้ในการเรียบเรียงประโยคให้เป็นเรื่องราว โดยถือว่าประโยคเป็นหน่วยหนึ่งของภาษาและในที่นี้หมายถึงประโยคสองประโยคขึ้นไป ในการเชื่อมโยงประโยคเข้าด้วยกันต้องอาศัยกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษา (Cohesion) และการเรียบเรียงสำนวนโวหาร (Rhetorical organization)

2. ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Pragmatic knowledge) หมายถึง ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวผู้ใช้ภาษา (Language user) กับบริบทหรือสถานการณ์ในการสื่อสาร (The context of communication) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร (Propositional knowledge) ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ทางภาษา (Functional knowledge) และความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic knowledge)

2.1 ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร (Propositional knowledge) เป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องกับความหมาย (Meaning) หรือเนื้อหาที่ผู้ใช้ภาษาต้องการสื่อให้แก่ผู้รับสารทราบ ซึ่งอาจเป็นการอ้างอิงหรือการคาดการณ์เกี่ยวกับบางสิ่ง ทั้งนี้ความหมายหรือเนื้อหาเดียวกัน อาจถ่ายทอดผ่านรูปแบบภาษาที่ต่าง ๆ กันออกไปได้

2.2 ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ทางภาษา (Functional knowledge) เป็นความรู้ในการใช้ภาษาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร

2.3 ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic knowledge) หมายถึง ความรู้ในการใช้ภาษาเพื่อแสดงวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่เหมาะสมกับสถานการณ์ และเป็นที่ยอมรับในแต่ละกลุ่มสังคมและวัฒนธรรม กล่าวคือ เป็นความรู้ที่มีส่วนช่วยควบคุมการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ

นอกจากความรู้ทางภาษาแล้ว ยังมีตัวแปรตัวอื่น ๆ เช่น ความสามารถในการเขียนภาษาแม่ ความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาที่สอง เป็นต้น ที่นับว่าเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเขียนภาษาที่สองทั้งสิ้น (ลัดดา เจริญศิลป์พานิช , 2536 : 15)

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นไว้ดังนี้

โจน คาร์สัน ไอสเตอร์โฮล และคณะ (Joan Carson Eisterhold et al., 1990 : 146) ได้สรุปถึงการเรียนภาษาที่สองว่า ผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาที่สองนั้นจะสามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้จากแหล่งความรู้ 2 แหล่ง อันประกอบด้วย ความรู้ในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของตัวผู้เรียนเอง และข้อมูลที่ได้รับจากภาษาที่สอง โดยเฉพาะผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านและการเขียนในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ได้แล้วจะเรียนรู้ภาษาที่สองจากข้อมูลทั้ง 2 แหล่งนี้ นอกจากนี้ผู้เรียนยังจะถ่ายโอนทักษะการอ่านและการเขียน รวมทั้งความรู้ที่ได้จากการฝึกฝนมาจากภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ พร้อมกับนำกิจกรรมต่างๆ ที่ได้รับการฝึกในการเรียนภาษาที่หนึ่งมาช่วยพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สองด้วย

โจน คาร์สัน ไอสเตอร์โฮล และคณะ (Joan Carson Eisterhold et al., 1990 : 246) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการอ่านและการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองของกลุ่มตัวอย่างประชากรชาวจีน และชาวญี่ปุ่น พบว่า ความสามารถในการอ่าน และการเขียนมีความสัมพันธ์กันในแต่ละภาษา ความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กันและความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองก็มีความสัมพันธ์กัน

นอกจากนี้ ลัดดา เจริญศิลปพานิช (2536 : 103-104) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 5 ยังพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาไทย ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งนั้นเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเขียนภาษาที่สอง

ทักษะพื้นฐานอีกประการหนึ่งซึ่งจำเป็นสำหรับการเขียนทุกประเภท คือ ความรู้ในการเรียบเรียงข้อความ ซึ่งผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงข้อความไปตามหลักการของการพัฒนารายละเอียดประกอบใจความหลัก (Pattern of development) กล่าวคือ มีประโยคหนึ่งที่มีใจความหลักแล้วมี

ประโยคอื่นๆ ที่ตามมาทำหน้าที่สนับสนุนหรือขยายความของประโยคใจความหลักนั้น ทั้งนี้เพราะ การเขียนที่ดีนั้นไม่ใช่เป็นเพียงการนำประโยคมาต่อกันให้ได้ใจความเท่านั้น หากจะต้องมีการจัด เรียบเรียงข้อความไปตามลำดับก่อนหลัง ดังคำกล่าวของ อนิตา พินคาส (Anita Pincas, 1982: 25-70) ที่ว่า “ในการเขียนย่อหน้านั้น ผู้เขียนจะต้องมีทักษะในการเรียบเรียงประโยคให้เป็นย่อหน้า ที่ถูกต้องตามรูปแบบ จึงจะทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามการนำเสนอข้อคิดเห็นของผู้เขียนได้”

แอนน์ ไรเมส (Ann Raimes, 1983: 5-11) ก็เป็นอีกผู้หนึ่งซึ่งเห็นความสำคัญของความรู้ ความสามารถในการเรียบเรียงข้อความโดยกล่าวว่า “นักเรียนควรจะสามารถในการ วิเคราะห์รูปแบบของเรียงความแต่ละย่อหน้า วิเคราะห์ประโยคหลัก และประโยคเสริม เรียง ประโยคที่ให้มาเป็นข้อความหนึ่งย่อหน้าได้ ตลอดจนควรจะมีความรู้ในเรื่องในการเรียบเรียงข้อ ความของเจ้าของภาษาด้วย เพราะแต่ละเชื้อชาติจะมีวิธีการในการลำดับความสำคัญของข้อความ ต่างกัน” ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ โรเบิร์ต บี แคปแลนด์ (Robert B. Kaplan, 1972: 294-309) ซึ่งพบว่าการเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นงานเขียนของชนต่างวัฒนธรรมนั้นแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น กระบวนการเรียบเรียงในภาษาอังกฤษจะมีลักษณะเป็นแนวตรง (Linear) ในขณะที่ ของชาวตะวันออกจะมีลักษณะวนเวียนก่อนเข้าสู่จุดสำคัญ (Indirection) ฉะนั้นความรู้ความ สามารถในการเรียบเรียงข้อความจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนควรมีเพื่อประโยชน์ในการเขียนเรียง ความประเภทต่างๆ

นอกจากนี้ ทิมพันธุ เวลสะโกตล (2533:156) ได้กล่าวถึงความรู้ความสามารถในการ เรียบเรียงข้อความไว้ว่า ความรู้เกี่ยวกับหลักการเรียบเรียงข้อความในภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งจำเป็น สำหรับการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษทุกประเภท ซึ่งความรู้ดังกล่าวได้แก่ความรู้ในเรื่องต่อไปนี้

1. เอกภาพของงานเขียน (Unity) หมายถึง งานเขียนประกอบด้วยใจความ หลัก (Main idea) และรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง (Supporting details)
2. ความราบรื่นของงานเขียน (Coherence) หมายถึง ข้อมูลที่เสนอในงานเขียนมีการ เชื่อมโยงต่อเนื่องกัน จนทำให้งานเขียนมีลักษณะราบรื่นกลมกลืนกัน
3. การพัฒนารายละเอียดประกอบใจความหลัก (Patterns of development) ในการ เรียบเรียงข้อความภาษาอังกฤษมีการเรียบเรียงรายละเอียดเพื่ออธิบายใจความหลักให้ชัดเจนหลายรูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการเขียน เช่น ในการเขียนบรรยายลักษณะ (Description) ใช้ วิธีการเรียบเรียงตามลำดับที่ปรากฏอยู่ (Spatial order) ส่วนในการเขียนเล่าเหตุการณ์

(Narration) ใช้วิธีการเรียงเรียงตามลำดับเวลาที่เกิด (Chronological order) และในการเขียนเชิงอธิบาย (Exposition) ใช้วิธีการเรียบเรียงโดยการยกตัวอย่าง การให้เหตุผล การวิเคราะห์ หรือการเปรียบเทียบ

แนวคิดนี้สอดคล้องกับความเห็นของ ประภาศรี สีหอำไพ (2531 : 15) ซึ่งได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของการเขียนความเรียงที่ดีว่าต้องมีองค์ประกอบหลายอย่าง ทั้งด้านเนื้อหาสาระดี มีสัมพันธภาพตลอดเรื่อง มีการแสดงความรู้สึกนึกคิดที่เป็นประโยชน์ จัดลำดับความได้ถูกต้อง รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างเหมาะสม สื่อความได้ชัดเจน ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบในการเขียนทั้ง 5 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำ การใช้ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา

จากการศึกษาข้อคิดเห็นและผลการวิจัยของนักศึกษาและผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว จะเห็นได้ว่าความรู้ทางภาษา รวมทั้ง ความรู้เกี่ยวกับการเรียบเรียงข้อความมักจะเกิดควบคู่ไปกับ ทักษะการเขียน นอกจากนี้ การเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ยังเกี่ยวข้องกับความรู้อีกในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของผู้เรียนด้วย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร เนื่องจากผู้เรียนในระดับนี้มีความจำเป็นต้องเข้าร่วมกิจกรรมทางการศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ เช่น การอ่านตำรา การเข้าร่วมประชุมสัมมนา การเข้าร่วมอภิปราย และการฟังคำบรรยาย นอกจากนี้ยังต้องสามารถแสดงความคิดเห็นสรุปผล เขียนรายงาน ตลอดจนเขียนตอบข้อสอบแบบบรรยายเพื่อให้ผู้อื่นอ่านได้เข้าใจอีกด้วย นอกจากนี้การเขียนในระดับอุดมศึกษายังมีความเกี่ยวข้องกับการศึกษาวิชาการเฉพาะสาขา เพราะการเขียนจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหายิ่งขึ้น (May Shinh, 1986: 617-618) ทั้งนี้ผลงานวิจัยจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ในระดับอุดมศึกษา เพื่อให้บัณฑิตนักศึกษาในระดับนี้มีความสามารถในการเขียนที่ดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ของนิสิตนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย กับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ของนิสิตนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ของนิสิตนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร

4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงพหุคูณระหว่างความรู้ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ของนิสิตนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร

5. เพื่อสร้างสมการทำนายความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ของนิสิตนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยใช้ความรู้ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย และความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ เป็นตัวทำนาย

สมมติฐานการวิจัย

จากงานวิจัยของ มิยูกิ ซาซากิ และ เคอิโกะ ฮิโรเซ (Miyuki Sasaki and Keiko Hirose, 1996 : 147) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับตัวทำนายความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่น และ ความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

จากงานวิจัยของ โจน คาร์สัน ไอสเตอร์โฮลด์ และคณะ (Joan Carson Eisterhold et al., 1990 : 246) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการอ่านและการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ของกลุ่มตัวอย่างประชากรชาวจีน และชาวญี่ปุ่น พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์ในแต่ละภาษา ความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กัน และความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กัน

จากงานวิจัยของ ลัดดา เจริญศิลป์พานิช (2536 : 103 - 104) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 5 พบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับ

ความสามารถในการเขียนภาษาไทย ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับ
 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับ
 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาไทยมีความสัมพันธ์
 กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากงานวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ไว้ว่า

1. ความรู้ภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนความเรียง
 ภาษาอังกฤษ ของนิสิตนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถ
 ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ของนิสิตนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา
 กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถ
 ในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ของนิสิตนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา
 กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ความรู้ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ความรู้เกี่ยวกับ
 การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ของนิสิต
 นักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กันในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติที่ระดับ .05
5. ความรู้ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย และความรู้เกี่ยวกับ
 การเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ สามารถร่วมกันทำนายความสามารถในการเขียนความเรียง
 ภาษาอังกฤษ ของนิสิตนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา กรุงเทพมหานครได้

ขอบเขตในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตนักศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับปริญญาตรี
 ชั้นปีที่ 4 ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรที่ต้องการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ คือ

2.1.1 ความรู้ภาษาอังกฤษ

2.1.2 ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

2.1.3 ความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ

3. การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้คำนึงถึงองค์ประกอบบางประการ ซึ่งอาจจะมีอิทธิพลต่อความสามารถด้านความรู้ทางภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนภาษาไทย ความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ องค์ประกอบเหล่านี้ได้แก่ เพศ ทักษะสติ และความถนัดทางภาษา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้ในการควบคุมโครงสร้างภาษาที่มีแบบแผนเพื่อใช้ในการสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาของข้อความที่มีการสื่อสาร และเพื่อจัดเรียงประโยคเหล่านั้นเข้าเป็นเรื่องราว รวมทั้งความรู้ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย โดยคำนึงถึง ความสัมพันธ์ระหว่างตัวผู้ใช้ภาษา กับบริบทหรือสถานการณ์ในการสื่อสาร อันได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของภาษา และความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์สังคม ความสามารถดังกล่าวนี้วัดได้จาก แบบทดสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ทางด้านภาษาไทยที่มีอยู่ และความสามารถในการเรียบเรียงถ้อยคำ รวมทั้งประสมการณ์ และความคิดของผู้เขียนรวมกัน เพื่ออธิบายหรือทำความเข้าใจประเด็นใดประเด็นหนึ่งให้เกิดขึ้น ซึ่งผู้เขียนอาจใช้เทคนิคการอธิบายได้หลายรูปแบบ เช่น การใช้ตัวอย่าง (Sample), การเปรียบเทียบ (Comparison), การนิยาม (Definition), การแบ่งประเภท (Classification), การใช้กระบวนการ (Process) หรือการใช้เหตุและผล (Cause and effect : reason) เพื่อนำเสนอในรูปของความเรียงภาษาไทยที่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนหรือสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ความสามารถดังกล่าวนี้วัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและใช้เกณฑ์การให้คะแนนของ เจคอบส์ จากอบส์ และคณะ (H. L. Jacobs et al., 1981 : 30)

3. ความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับหลักการหรือวิธีการเรียบเรียง รายละเอียดของสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นความเรียงที่ดี ซึ่งหมายรวมถึง ความรู้เรื่องประโยคใจความสำคัญ (Topic sentence) แนวความคิดหลักของเรื่อง (Main idea) ประโยคสนับสนุนใจความสำคัญ (Supporting details) รวมทั้ง การวางโครงร่างของงานเขียน (Outline constructing) วิธีพัฒนารายละเอียดประกอบใจความหลักแบบต่างๆ (Methods of development) เอกภาพ (Unity) และความราบรื่นของงานเขียน (Coherence) ความรู้อย่างนี้วัดได้จากแบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษที่มีอยู่ และความสามารถในการเรียบเรียงถ้อยคำ รวมทั้งประกอบการณ์และความคิดของผู้เขียนรวมกัน เพื่ออธิบายหรือทำความเข้าใจประเด็นใดประเด็นหนึ่งให้เกิดขึ้น ซึ่งผู้เขียนอาจใช้เทคนิคการอธิบายได้หลายรูปแบบ เช่น การใช้ตัวอย่าง (Sample), การเปรียบเทียบ (Comparison), การนิยาม (Definition), การแบ่งประเภท (Classification), การใช้กระบวนการ (Process) หรือการใช้เหตุและผล (Cause and effect : reason) เพื่อนำเสนอในรูปแบบของความเรียงภาษาอังกฤษที่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียนหรือสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ความสามารถดังกล่าวนี้วัดได้จากแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและใช้เกณฑ์การให้คะแนนของ เฮช แอล จาคอบส์ และคณะ (H. L. Jacobs et al., 1981 : 30)

5. นิสิตนักศึกษา หมายถึง นิสิตนักศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับสถาบันการศึกษา ในการพัฒนาหลักสูตรสำหรับนิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ
2. เป็นแนวทางสำหรับอาจารย์ ในการปรับปรุงการเรียนการสอน และพัฒนาเอกสารการสอนสำหรับนิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ
3. เป็นแนวทางแก่นักศึกษา นักวิชาการ และผู้สนใจด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะการเขียนภาษาอังกฤษในการทำวิจัยต่อไป